

סיפור מהחיים

זהו סיפור אמיתי לגמרי, שקורה ממש בימים אלה, באזור חיוג תל-אביב. הוא פנוי תל-אביבי ידוע, בגיל העמידה, גבר די נאה, סבא לנכדים. היא עולה חדרה מהתקרת לגיל 60, אבל נראית כאמת יוצא מהכלל. הם ביחד כבר שנה. כאילו הכל בסדר, ובכל זאת הכל התפקשש.

כשהכירו, לפני כשנה, רצתה הגברת למצוא חן בעיני הפנוי המבוקש. בחוש הנשי שלה היא הבינה שאין לו סיבה להתאהב באשה קרובה ל־60, כשכל הארץ הזאת מלאה בנשים צעירות ממנה. ככה היא חשבה וכלי כושה הורידה לעצמה כ־20 שנה מגילה ואמרה לו שהיא בת 35. הטמבל אכל את הלוקש ומאו הם ביחד, בבילויים ובחגיגות.

רק שאחרי שנה התחשק לגברת להרגיש פעם אחת בחיים טעמה של

בעלים זה דבר שימושי

זה רעיון שקנתי היום מאחד הנשים האלה. שתמיד לבושות לפי צו האופנה האחרונה. ידוע לכל שמה שהולך היום טוב זה כתפיים של מתאגרפים (לנשים כמונו). הבעיה היא שכל חולצת-מתאגרפים כזאת עולה הון-כסף וגברת עם משכורת ממוצעת יכולה להרשות לעצמה מקסימום שתיים-שלוש חולצות בשנה.

מה עושים? הולכים לארון של הבעל ופשוט גונבים לו את החולצות הכי יפות שלו, ומעבירים אותן לשטח השיפוט הנשי בכית.

למחרת בבוקר נכנסים לחנות גלנטריה (סידר-קית, נדמה לי) וקונים שני מטר של סרט יפאני רביק, מה שקוראים כזה'ל צומדן-יפני. קונים גם ווג כריות לכתפיים. עם השלל הזה חוזרים הביתה ומתחילים בעבודה.

הופכים את כל חולצות הבעל על צד שמאל ובמקום של הכתפיים (משני הצדדים כמונו) תופרים חתיכת סרט. חתיכה מהסרט הנגדי תופרים על שתי הכריות.

עכשיו שמים את שתי הכריות, כולל הסרט, בתוך מגירת החזיות והגרבניים ובכל פעם שרוצים להיראות כמו מתאגרף-צמרת, בוחרים את החול-צה התואמת ומצמידים לה את זוג הכריות. מה ששכחתי להגיד זה שהפנטט הזה עובד רק במיקרים שבהם הגברת היא קטנה בכמה מיספרים מבעלה. אם הבעל שלך הוא קטנצ'יק עם כתפיים של אורזי הפנור, יש לך בעיה שאני לא יכולה לפתור לך.

טבעת-נישואין וכתובה וכל נספחיהם. היא שאלה את הגבר שלה, בעדינות, האם? אולי? מה הוא חושב על זה? וכו'. ואז נפלה עליה הפצצה. הארון אמר שהוא אוהב אותה מאוד, ואילו היתה מבוגרת יותר היה נושא אותה לאשה, בשימחה גדולה. אלא שבגלל גילה הצעיר הוא מכין אסטר לזעזוע את זה, כי אשה בגילה צריכה ללדת ילד או שניים ולכן, מתוך כאב-לב, הוא משחרר אותה כדי שתמצא לה בחור בגילה (הוא עדיין חושב שהיא בת 35) וביחד יביאו ילדים.

האשה אמללה ממש. הגבר עצוב ואני הרגשתי, לראשונה בחיי, מה זה שימחה לאיד. אילו הייתי מטומטמת לגמרי, הייתי חושבת שסיפור כזה יכול להפסיק את עניין השקרים של הנשים בענייני גילן, אבל אני לא מטומטמת לגמרי.

לנוח מהחיים

ביום בהיר אחד חשקה נפשי להיות כמו כולם ולהבין סוף-סוף למה הם מתכוונים כשהם אומרים "היינו בויקאנדר עם הילדים".

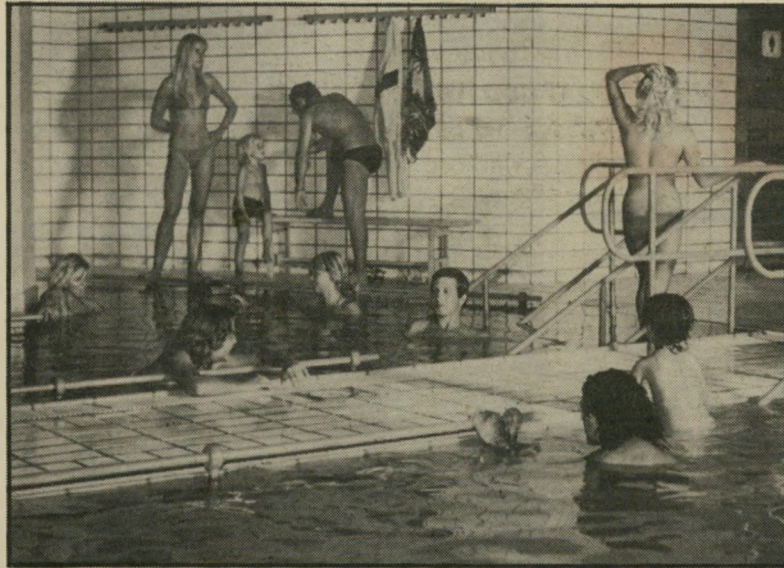
מייד כונסה מועצת המישפחה ונפלו ההחל-טות. קרוב מדי לבית — נפל. רחוק מדי מהבית — נפל. יקר מדי — נפל. זול מדי — נפל. מלון-פאר — נפל. בית-הבראה — נפל.

מה שנשאר הוא בית-הארחא של קיבוץ עין-נרי. טלפון, בירור, הזמנה, אריות ביגדי-הים והרגשה של השתלבות במרחב.

ביום השישי בבוקר הורענו לילדים שלא הולכים היום לבית-הספר (שאגות השימחה הרעידו את תל-אביב). אלא נוסעים לחופש. שעתיים של נסיעה, כשחלק ממנה לחופו של ים-המלח, הם התחלה לגמרי לא רעה.

קיבלנו חדר אחד לכולנו. שתי מיטות ושתי כורסות הנפתחות למיטות עבור הילדים. טל-וויזיה בחדר, שרותים ומיקלחת, קומקום חם מלי, כוסות, קפה, סוכר, עוגיות ואפילו סלסלה עם תמרים, פרי המקום. ליד הביתן גן פורה. עצי דקל, נננות ואפילו שני עצי באובב. כמו אצל לובנגולו מלך זולו. חררי-אוכל מיוחד לבית-הארחא. האוכל לא אלגנטי ולא מהודר. אבל טעים מאוד ומגוון. כשביל אנשים פשוטים כמונו זה יותר ממספיק.

בריכת-השיחה של המשק פתוחה לאורחי בית-הארחא וכן גם פינת-החי, שהיא אט-רקציה לכל ילד נורמאלי. חררי-דיאו, שבו מוצגים סרטים מצויירים, גם כן לטובת הדרו הצעיר. ואפילו ערבדיסקו והופעה של זמרת, שלא נרחיב עליה את הדיבור.

וכל מה שהם רוצים זה לנוסע מירושלים לאילת או להיפך. עיצרו בחמי עין-גדי. בניין בטון גדול על הכביש, ארבעה קילומטר רומית לקיבוץ עצמו. קומה שניה, בריכת המים החמים עם הגופרית. בהן אפשר לפגוש את כל החולים במחלות ראוטיות ואחרות וביניהם המוני שוודיות כחולות-עיניים וארוכות-רגל ליים. אבל מי שאין לו חשק לטבול במי הבריאות, כל מה שהוא צריך זה לרדת לקומה א', למיסעדה החדשה. ככה באמצע המידבר, שטחים מקיר לקיר, כורסות נוחות ויפות, תארה נעימה, נוף יפהמלח ובין כל אלה קיש-תר, מאפה-פיטריות, דג-בתמאה, סלטים מצוי-יינים, יין מקורר, אגסים בשוקולד, אפשר להשתגע. צריך לכתוב שזה מומלץ מכל הלב. או שהבנתם כבר בעצמכם?

בגלל המזל המיוחד של מישפחתי הגענו לאזור ביום היחידי במשך השנה שיש שם שיטפונות והרכים נחסמות. בגלל זה עמדנו כמו הרבה תיירים אחרים על ראשו של תל וראינו איך צה"ל שולף מכונות פרטיות שנתקעו. חזויה בפני עצמה.

בקיצור, אילו ידענו ש"ויקאנדר" זה כלי-כך טוב, בטח היינו נוסעים כבר קודם. עכשיו קצת צרכנות, כדי שלא תחשבו שביטלתי את השבת: המחיר למבוגר (בעונה) הוא 68.44 ש"ח עבור חדר, שלוש ארוחות ביום, הסעה וכניסה (פעמיים ביום) לחמי עין-גדי ושימוש במיתקני הקיבוץ. לילדים — 50% הנחה.

ועוד באותו עניין
לאתם שאין להם זמן לבלות יומיים של כף

משהו חד פעמי

בגרמנית יש פתגם חכם האומר "לאט-לאט, אבל בטוח". פיתגם טוב מאוד. בגללו ראיתי השבוע, סוף-סוף, איך נראה מלון הילטון-ירושלים מבפנים. תמיד ידעתי שלא צריך לרוץ ולמהר ולהידיחק, כל מלון ביג'י זימו. כדי לחגוג את אירוע הפגישה הילטון-

דניאלה החלטתי להזמין משהו ממש מפוצץ. ישר הסתכלתי מה אוכלים ושותים האנשים המכובדים שישבו מסביב ואמרתי למלצר: "כמו הוא, בבק" שה" הגיע משקה-פלאים לא-אלכוהולי, שמילא אותי בחצי שעה של תענוג. מייד אחר-כך קצת התחנפות, קצת חיוכים וקצת חגדאלך, והנה לכם מתכון לפצצת-תות-שדה.

ממלאים חצי בלנדר בתות-שדה רחוך. עוד רבע מהבלנדר ממלאים במיץ-תפוזים טיבעי. מוסיפים חצי כפית מיץ-פטל ממותק ועל הכל שופכים חלב. עד שהבלנדר מלא.

עושים בוזוזוזוזו ארוך בכפתור, מוזגים לכר-סות-ענק, מוסיפים קרח ומקשטים בתות אחד שלם ובפרוסת לימון או תפוז, מגישים, שותים ומגיעים למסקנה שהחיים זה דבר חרי-פעמי.

תשובה למינחב אישי

שלום לכם, סיפורי מעריב. תודה רבה עבור שני הספרים אשר שלחתם לי וביקשתם כי אסקור אותם במדורי הסיפורות. הרשו לי כמה בהערות קצרות: מזה שלוש שנים אני כותבת מדור בהעולם הזה ומעולם לא סיקרתי ספר מסוג "סיפורת יפה". מה שאשמח מאוד לסקר הם סיפורי ילדים, סיפורי-ישול ומה שנקרא סיפורי-מתנה. חבל שער היום לא שלחתם לי כאלה.

מאז מותו של דן עומר, לפני כשנה וחצי, לא הופיע בהעולם הזה מדור סיפורות. רק החודש חידשו את המדור, ועל כן אשמח להעביר לכותביו את שני הספרים אשר שלחתם אליי. אגב, שמי דניאלה שמי ולא שדמי, והשם הזה מודפס כל שבוע בעיתון, במשך שנים.

**פינת
בנייהודה**
זוכרים שכתבתי משהו בקשר לפטיש הזה שדופקים בו שניצלנים? ובכן לפטיש הזה יש שם עברי, והוא: כתיש. ואפילו לשניצל בכבודו ובעצמו יש שם עברי, והוא: כתייה (אבל את זה ידענו כבר, נכון?).
שוב תודה לגורתי רייך מהאקדמיה

לה ולו

אם בדיוק עכשיו בא לכם לתת למישהו/מישהי מתנה שלא עולה הרבה כסף והיא גם יפה וגם שימושית, אבל לא בושם ולא עוגת-גינה, הנה יש לגברת. פנס קטן, שנראה כמו מצית, תמורת 8 ש"ח. לבעל של הגברת, שברך כלל הוא קצת יותר מבוגר ממנה וכבר לא רואה כלי-כך טוב. עשו פנס מיוחד, שחלקו העליון הופך בשעת הצורך לזכוכית מגדלת. 11 ש"ח. שניהם תוצרת ורטו ושניהם בחנויות של פנסים. עכשיו יש לכם הכלים לחפש את המזל. בהצלחה.

